

Mindretallet ikke stille Ændringsforslag til selve Lovforslaget, men saa vilde det være med til til Efteraaret at optage en Forhandling om Ændringer i Loven. Dertil svarede vi, at det kunde vi ikke gaa med til, hvorefter Flertallet og Mindretallet tog deres Parti, og man har nu afgivet en Betynkning, hvorefter Flertallet indstiller Lovforslaget uforandret til Vedtagelse og Mindretallet indstiller det til Forkastelse. I Dag til Morgen er der saa blevet stillet Ændringsforslag som af det ærede 13de tingvalgte Medlem nu omtalt. Det ærede Medlem udtalte, at han havde stillet Forslag i Udvalget om, at Ministeren skulde komme til Stede. Et saadant Forslag er ikke stillet i Udvalget; jeg har i alt Fald ikke hørt det, jeg har ikke en Gang hørt en Henstilling i saa Henseende fra det ærede Medlem (*Martin Olsen*: Det var en anden). Det har jeg ikke hørt, et bestemt Forslag i saa Henseende er ikke stillet, efter hvad jeg har hørt.

Dernæst udtalte det ærede Medlem ligesom i Gaar, at der forelaa en Overenskomst, og den maatte man overhovedet ikke røre ved. Jeg maa sige, som jeg sagde i Gaar, at naar en Ordning, som er indført gennem en Lov, viser sig at være uholdbar — og det har jo vist sig at være Tilfældet her, det er erkendt saavel af Socialdemokraterne som af de øvrige Udvalgsmedlemmer, der i Aftes i Udvalget behandlede det foreliggende Lovforslag —, er det dog ret naturligt, at man søger at indføre en mere betryggende Ordning, og det er det, vi tilsigter med Lovforslaget, en mere betryggende Ordning med Hensyn til Kontrollen, saaledes som det er krævet ikke alene ved denne Forhandling, men ved Forhandlingerne i Efteraaret 1921. Det, som skete den Gang, var, at Socialdemokraterne gik med til at indføre Kort, og naar dette Kortsystem viser sig ikke at være tilstrækkelig betryggende, maa vi have det ændret. Det er det, som foreslaas her, og jeg anbefaler paa ny Lovforslaget til Vedtagelse.

Gunnar Fog-Petersen: Da vi i Aftes sluttede Forhandlingen her, havde jeg det bestemte Indtryk af Ministerens Udtalelser, at han og da formentlig ogsaa hans Me-

ningsfæller var rede til at optage en Forhandling i Udvalget, der kunde betragtes som en Fortsættelse af den Forhandling, af hvilken selve Loven udgik for halvandet Aar siden, og som skulde kunne føres i samme Aand som den Forhandling, hvoraf Lovforslaget fremgik. Det har aabenbart været en Misforstaaelse fra min Side, hvad jeg meget beklager. Den Udvalgsforhandling, som har fundet Sted, kan formentlig rigtigt karakteriseres saaledes: Fra den ene Side en fremstrakt Haand og paa den anden Side to Hænder paa Ryggen; der er da ikke megen Mulighed for Tilnærmelse. Jeg vil derfor anbefale mine Meningsfæller at stemme for det af Mindretallet stillede Ændringsforslag, for at vi i alt Fald kan blive paa det Spor, hvor vi paa den højtærede Ministers Foranledning og med Tilslutning fra de Partier, der støtter Regeringen, kom ind og førte Forhandlingerne i Efteraaret for 1½ Aar siden.

Jeg har en ganske kort Bemærkning til den ærede Ordfører for Udvalget. Den ærede Ordfører sagde nu igen, at de Ændringer, som her blev vedtaget, tiltalte ham særligt, dem kunde han særlig gaa med til, thi det var jo, hvad Landstinget den Gang vedtog. Jeg kan ikke rigtig forstaa, at det ærede Medlem ikke kan se, at dette Argument ikke kan føres frem i denne Forbindelse, uden at man synder mod Loyalitetens simpleste Regler, for det er jo dog, havde jeg nær sagt, en Haan mod de Medlemmer af det høje Landsting, som man den Gang indbød til en Forhandling, og som man søgte en Overenskomst med. Jeg henleder det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at der var den Gang det samme Flertal her i Tinget som i Dag, og Flertallet kunde jo meget vel have ført sine egne Ændringer igennem, dem, som det nu er saa glad for. Men naar det ærede Medlem den Gang gik med til at lade dem falde for den fælles Enigheds Skyld, kan man saa sandt ikke halvandet Aar efter, naar Forholdene slet ikke er forandret, staa frem og sige: Nu sætter vi det ind, som vi den Gang gav Afkald paa, og vi gør det med særlig Glæde, fordi det er det, vi den Gang helst vilde have frem. Man kunde akkurat lige saa godt have gjort det Dagen efter, man kunde i Januar